

KLĀNU

OŠUPES PAGASTA PĀRVALDES
INFORMATĪVAIS IZDEVUMS

Vēstis

2020. gada aprīlis Nr. 2 (222)

Ošupes pagasta pārvalde, Latvijā izsludinātās ārkārtas situācijas laikā darbu veic attālināti.

Nepieciešamības gadījumā sazināties ar vajadzīgo speciālistu, darbinieku.

Lietvede, kasiere –
tel.: 64829604

Sociālais darbinieks –
tel.: 26474839

Īpašumu uzturēšanas nodaļa –
tel.: 29224162

Bibliotēka –
tel.: 64829589

Labdien jūsmājās!

Uzrunāju jūs tādā divainā un satrauktā laikā.

„Dzīvē vienmēr ir jābūt pauzei. Tādas pauzes, kad ar jums nekas nenotiek, jūs vienkārši sēžat un skatāties uz Pasauli, un Pasaule skatās uz jums. Pie katra atnāk laime. Nav teikts, ka tieši, – no sestdienas uz svētdienu, martā vai aprīlī, vai saulainā dienā. Bet tā atnāk negaidot, kā pārsteigums (citāts no Uģa Kuģa).” Gribētos šo satraukuma pilno laiku nosaukt par pauzi. Brīdi, kad dienas ritmu nākas mainīt ikvienam iedzīvotājam Latvijā un pasaulē. Šajā mirklī varam novērtēt mūsu vietējos ražotājus, zemniekus, uzņēmējus, jo Latvija ir pašpietiekama valsts, kura pārtiku var pati nodrošināt iekšējam tirgum. Bez visa daudz kā cita var izdzīvot – katrs no mums par to jau ir aizdomājies. Daži šo laiku salīdzina ar trešo pasaules karu, kas zina, kādu scenāriju liktenis mums uzrakstījis, un kā šī slimība norisināsies. Toties viens ir skaidrs – mums jāaglabā miers, ticība labajam, mīlestība pret tuvajiem, līdzjūtība pret apkārtējiem. Mēs taču esam latvieši un kritiskos brīžos būsime vienoti, lai pārvarētu grūtības. Ticēsim tam, un iespējams, mēs kļūsim labāki, sirsnīgāki, jo šī vīrusa vara mums būs arī ko iemācījusī. Sargāsim sevi, sargāsim savus mīļos un klausīsim valstī noteiktajiem norādījumiem! Mums taču neliek iet karot, mūs tikai lūdz palikt mājās. Paliec mājās!

Dace Kalniņa

DEJU GRUPA „ORHIDEJAS” AICINA

pievienoties sievietes, kas vēlas
dejot, kustēties, pilnveidoties un aktīvi
pavadīt savu brīvo laiku uz skatuves.
Pieredze nav svarīga.

Zvanīt vai rakstīt T: 22451599 (Ilze)

LĪDZJŪTĪBA

*Laiks šovakar vairs neies vecās
slīdēs,
Būs puķes skumjas, bišu medus rūgts,
Uz tāliem ciemiem kumelš netiks jūgts,
Un jasmīns zarains maijā neuzziedēs.
(E. Virza)*

JĀNIS BRIEDIS miris
25.03.2020. 87 gadu vecumā

Pārdomu laikā

Šeit redzama bilde no Gotlība skolas, kad tai bijis zvana tornītis. Kā redzam, skolas ēka vēl ir, bet tornīša nav!

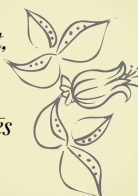
Varbūt tev ir stāsts par to, vai kāds cits notikumu izklāsts par veco skoliņu. Raksti! Atsūti to uz epastu: dace.kalnina@madona.lv, vai redakcijai adresētu vēstuli sūti vai atnes uz Degumnieku multifunkcionālajā centrā „13. km”, Skolas iela 10, Degumnieki, Ošupes pagasts, Madonas novads.

Dace Kalniņa

Izdod Ošupes pagasta pārvalde

Degumnieki. Tel. 64829604,
Reģ. apl. Nr. 1640
Atbildīgā par izdevumu **Dace Kalniņa**,
tel. 28893026
E-pasta adrese: dace.kalnina@madona.lv
Iespiests SIA „Erante” tipogrāfijā
Tel. 25767030
Tirāža 350 eks.

*Atļauj šodien saviem gadiem ziedēt
Kā ziedlapīnām, kuras saulē plaukst,
Atļauj šodien saviem gadiem skanēt
Kā melodijai, kura sirdī šalc.
Lauj kādam sapnīm šodien zvaigznēs
mirdzēt,
Lai dienu skrejā tie pie tevis trauc!*

*Sveicam apaļajā jubilejā
Ināru Balto!*

*Esi allaž tik radoša un smaidīga!
Lai laime un prieks iet roku rokā
tev blakus!*

„Klānu Vēstis”

Zvaigznīte uz zemes

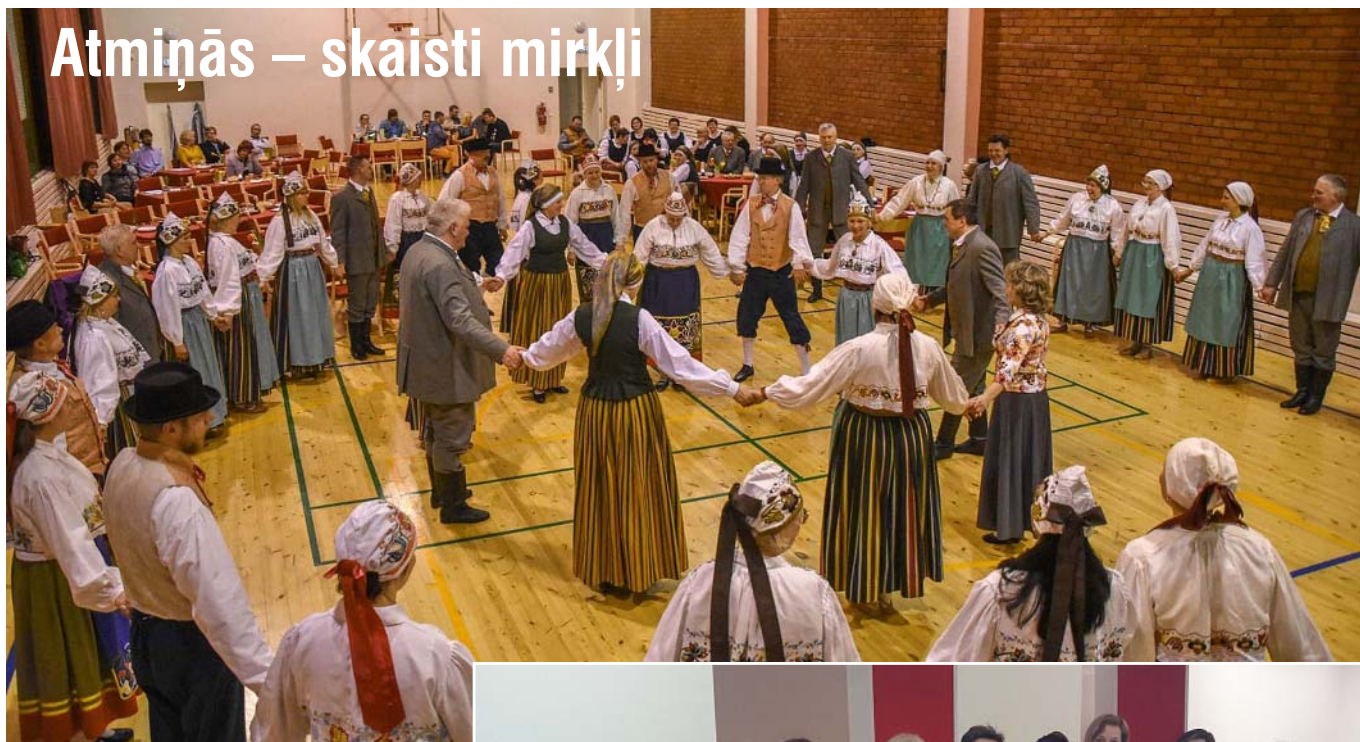
19. februārī Degumnieku tautas namā notika pašdarbības kolektīvu sagatavots uzvedums iedzīvotājiem. Patiešām krāsains, muzikāls un izteiksmīgs. Stāsts bija par Zvaigznīti, kas pavisam nejauši nokrita no debesīm. Palīgā Zvaigznītei (Iveta Šķēle) ceļu atpakaļ pie savām māsām atrast palīdzēja Vārnas (Valentīna Kruška un Sandra Tropa), Lācis (Normunds Melngailis), Vilks (Harijs Trops), Lapsa (Daiga Brutāne), Kurmis (Valdis Benne), Putenis (Ervīns Spridzāns). Arī šajā stāstā saprotam, ka kopā ir spēks, ja palīdzēt nevar viens, var taču palīgā saukt nākamo un nākamo, kuram kāds padoms atradīsies. Šo notikumu palīdzēja izstāstīt amatiererteātris „Cits modelis”, dāmu deju grupa „Orhidejas”, deju kolektīvs „Degumnieki”, deju kolektīva „Virpulītis” trīs vecuma grupu kolektīvi, vokālais ansamblis „Harmonija”. Varam to saukt par patriotismu vai vienkārši labu kvalitāti, bet zāle ar skatītājiem bija pilna, jo katram pašdarbniekam taču ir savs skatītāju pulciņš.

Jācer, ka, beidzoties valstī izsludinātajam ārkārtas stāvoklim, Degumnieku tautas nama pašdarbnieki mūs atkal priecēs ar košiem un interesantiem koncertiem un uzvedumiem!

Dace Kalniņa
Foto Vendija Strode

Atmiņās – skaisti mirkļi

Vienojamies kopīgos igauņu un latviešu tautas deju ritmos.

22. februāra rītā deju grupas „Orhidejas” pārstāves kopā ar Barkavas KN sieviešu deju kolektīva „Zīles” dejotājām devās braucienā uz Igauniju. Kopā ar mums ceļoja arī Sarkaņu pagasta tautas nama „Kalnagaravas” senioru deju kolektīvs „Senči”, mākslinieciskais vadītājs Viktors Leimanis, Sarkaņu tautas nama vadītāja, mūsu gide un brauciena vadītāja Valda Kļaviņa un Barkavas KN vadītāja Līva Romanovska.

Brauciena mērķis bija atbilde uz ielūgumu pagājušā gada augustā, kad Madonas novada pasākumu programmas „Baltijas ceļam 30” ietvaros notika draudzības koncerti Barkavā un Sarkaņos (arī citviet), kuros piedalījās draugi no Igaunijas – deju kolektīvs „Kaareke”, sieviešu deju kolektīvs „Kiigeland” un mūziķi.

Pēc nepilnu piecu stundu brauciena nokļūstam pašos Igaunijas ziemeļos – Alataguses pašvaldības Kiiklas kultūras centrā, kur mūs laipni sagaida centra vadītāja Ruta Linard, kas ir arī bibliotekāre, teātra režisore, radošo darbnīcu vadītāja.

Pēc gardām pusdienām notiek draudzības spēle volejbolā un radošās darbnīcas, pēc tam mēģinājums vakara koncertam.

Šis sarīkojums ir īpašs, jo 24. februārī Igaunijas Republika svin savus Nacionālos svētkus – Neatkarības dienu. 1918. gada 24. februārī Igaunijas Glābšanas komiteja Tallinā pieņēma manifestu, kurā pasludināja neatkarīgu un demokrātisku republiku.

Koncertā igauņu kultūra mijas ar lat-

Apvienotais „Orhideju” un „Zīļu” deju kolektīvs.

visko, tādējādi, demonstrējot atšķirīgus mākslas stilus, radot iespēju visiem iestīties vienotā saimē.

Apvienotais „Orhideju” un „Zīļu” kolektīvs uzstājas pirmo reizi šādā sastāvā, tāpēc jūtams neliels satraukums, kas zūd pēc pirmajām mūzikas taktīm un skatītāju aplausiem.

Sarīkojuma noslēgumā klātesošie vienojas kopīgos igauņu un latviešu tautas deju ritmos un mūzikas melodijās. Īpaši savīļņojošs brīdis - latviešu tautas dziesmas „Bēdu manu lielu bēdu” dziedājums vienā lielā kopkorī.

Svētdienas rītā pēc brokastīm, pateicībā par jauko uzņemšanu un gūtajām pozitīvajām emocijām, dodamies mājup. Pa ceļam nesteidzīgi vērojam jūru un ne-

daudz iepazīstam Tartu, kas pēc iedzīvotāju skaita ir otra lielākā pilsēta Igaunijā.

Atpakaļceļā izskan apsmaidītais teiciens „aizved mani uz Munameģi”. Šoferītis Jānis Trops solījumu pilda, bet laikapstākļi mūs nelutina, tāpēc 318 metru augstais kalns Lielais Munameģis (laikam jau gan jāsaka – paugurs), netiek apskatīts.

Pēc vairāk kā tūkstoš nobrauktiem kilometriem, laimīgi atgriežamies mājās. Dienas, kurās saule mijās ar lietus šaltīm, sajūsma – ar nogurumu, paskrēja vēja spārniem. Daudz dažādas emocijas atmiņā atstāja skaistus prieka mirkļus.

Paldies visiem par jauko kopā būšanu! Paldies brauciena organizatoriem!

Ilze Purpļeviča

Apgaro nemirstībai

2020. gada 6. marts, rit Pulkveža Oskara Kalpaka piemiņas pasākumi Lubānas un Cesvaines novados. Par to norisi gādā arī mūsējie – pagasta pārvaldes vadītājs Aigars Šķēls un skolotāja, Oskara Kalpaka piemiņas fonda valdes locekle Edīte Zaube. Pateicoties viņiem, arī man laimējās būt klāt, līdzī just, gūt daudz, daudz jaunu iespaidu un zināšanu.

Atļaušos nepārstāstīt pasākuma plānu, bet vairāk uzsvērt 6. martā piedzīvoto. Ļoti godīnu Latvijas tautā un valstī dzižus cilvēkus. Bet Pulkvedi O. Kalpaku īpaši. Kāpēc? Tāpēc, ka viņš ir vienaudzis ar manu vectēvu Augustu, kura „Mežāres” ir pavisam tuvu „Liespalām”. Tāpēc, ka Jānis Ozolnieks no Lielmežniekiem – Čibistānu „Gailbirzēm” arī atdusas Visagala kapos un bija mans krusttēvs, bet pats Ozolnieka kungs piederēja kalpu dzimtai.

Aizsardzības ministrs Atis Pabriks kā allaž bija optimistisks, gan Visagalā, gan Cesvainē viņš savās uzrunās pauda ticību gaismai un nākotnei, nevis sērīgai bijušā piemiņai. Stāstīja par Latvijas aizsardzības spēju nemitīgu izaugsmi gan ieroču, gan jaunatnes patriotisma ziņā, ka brīvība ir nemitīga cīņa par to. Atceros, ka šīs labās domas viņš pērn uzsvēra pasākumos Les-tenē, Morē, Ilē un citur, kur latvieši ar savu cīņu pauda „nē” okupācijai. Atjaunotās Latvijas Armijas pirmais komandieris pulkvedis Dainis Turlajs atgādināja tādu būtisku O. Kalpaka izcilību un talantu karavadoņa mākslā, kā armijas veidošana pašā cīņas karstumā, kad pilnvērtīgas armijas vēl nemaz nav. Darboties pie visa gatava ir nesalīdzināmi vieglāk, un toreiz no šī napateicīgā un neprognozējamā pasākuma, kad Latvijas Pagaidu valdība pavēlēja vadīt cīņu

pret bolševikiem ar „saujiņu” karavīru, daudzi virsnieki atteicās. Tikai ne Oskars Kalpaks, kurš jau 1. Pasaules kara frontēs bija izcīnījis visus cariskās Krievijas augstākos apbalvojumus.

Augsta inteliģence, kas piemita O. Kalpakam, arī spēcina viņa nozīmīgumu Latvijas likteņgaitās. Jo labi to visu savā grāmatā apgaismojis Ēvalds Mugurevičs. Starp citu, mana apcere par šo izdevumu parādīsies Latvijas Daugavas Vanagu grāmatā. Sponsori ir vanagi ārzemēs. Izziņas jomā ārkārtīgi vērtīga bija Cesvaines kultūras namā demonstrētā dokumentālā filma „Nezūdamības likums”. Savukārt pie Cesvaines pils bija ieroču un bruņutehnikas apskate! Man, kurš jau daudzus gadus nesmu aktīvs zemessargs, atkal bija jaunu atklājumu pilni brīži. Labi, ka Latvijas bruņojums attīstās, pieaug. Lai gan tie visi ir nāves rīki, taču līdzsvaru pret agresorvalsti, valsts un tauta savas brīvības nosargāšanā var panākt tikai tā. Laupītājiem humāna diplomātija un kompromiss ir svešas lietas.

Atkāpei Igaunijā dzirdēta anekdote. Krievs saka igauņim: „Mēs jūs varam iekārot dienas laikā!”

Igaunis: „Jā, varat. Bet vai tu zini, kas būs pēc tam?”

Krievs: „Kas tad?”

Igaunis: „Tas, ka jūs atpakaļ uz „matušku” vedīs zārkos!”

Generāļu kluba vārdā Dainis Turlajs sveic Edīti Zaubi ar grāmatu par visiem Latvijas Armijas komandieriem. Jā, E. Zaubes kundze līdz ar visu POKPF valdi veic lielu un svētīgu darbu. Bet arī viņai Cesvainē bija darba pilnas rokas, daudz, jo daudziem pasniedzot Pateicības rakstus un balvas. Tas par veikumu O. Kalpaka piemiņas saglabāšanā dažādos sporta un kultūras pasākumos. Klausoties vijoles skaņās

uzmācas skumjas, proti, O. Kalpaks krita tik jauns. Viņam nebija arī ģimenes... Taču ja paraugās no cita, istā skatu punkta – viņš izdarīja Latvijas labā tik daudz, cik cits nepaveiks 100 gados.

Brašs bija NBS pūtēju orķestra koncerts. Pēc tā viens Degumnieku skolas zēns vaicāja: „Vai koncerts patika?” Atbildēju pozitīvi. Viņš: „Man ne visai, garlaicīgi!” Viss ir pareizi, jo man viņa gados arī būtu garlaicīgi. Galvenais, ka šis zēns piedalījās, krāja zināšanas, pieredzi, kas rodas tikai ar gadiem. Kā tās sēklas, ko piemin Jēzus Kristus: „Kura krita neauglīgā zemē, panīka, bet labā zemē dīga, deva lielu ražu. „Šo svēto rakstu līdzību savā aizlūgumā pauda NBS kapelāns Normunds Celmiņš. Un vai lepni, jo lepni tagad (pēc gadiem dubultā) nebūs tie 20 jaunsargi, kuri Cesvainē svinīgo solījumu nodeva zem Pulkveža Oskara Kalpaka zīmes?”

Liriska atkāpe. Kad mani dēli bija vēl mazi, nebija arī atmodas laiks, aizbraucām pie O. Kalpaka uz Visagalu. Nav svarīgi, ko viņi saprata toreiz, galvenais ir šodien. Kristaps ir robežsargs, un te komentāri lieki, vai ne? Kaspars – zemnieks šī vārda labākajā nozīmē. Un vēl nesen kļuvis par trejmeitiņu jaunākās māsiņas (piedzima 2. martā) tēti. Un vai te arī nav daļiņa O. Kalpaka sirds degsmes cīņā par Latvijas nākotni – kuplām ģimenēm?! Lai nu tagad vedekliņai Kristīnai un Kasparam mīlestības un spēka gana trejmeitiņu labai dzīvei nākotnē – brīvā Latvijā. Zemnieks taču arī ir cīnītājs, neba velti K. Ulmanim pieder ļoti gudra doma: „Skaistākais ģerbonis pasaulē ir arkls tīrumā!”

Tādi diži cilvēki, kā Pulkvedis Oskars Kalpaks, apgāro tautu nemirstībai, arī paši topot mūžīgi dzīvi.

Jūlijs Augusts Trops

Sargāsim sevi un apkārtējos!

Kūla nav tavs kamīns!

Kūlas dedzināšana ir viens no tematiem, par kuriem tiek runāts katru gadu, taču, diemžēl, tas neko nemaina. Nu jau liekas normāli pavasarī braukt gar nodegušu, melnu lauku vai redzēt dūmu stabu pie apvāršņa. „Nodega... Nu un?” Tas ir tik vienkārši – pabraukt garām, nemaz nedomājot, kas ir ticis zaudēts.

Kūlas, jeb vecās zāles ugunsgrēki ir sodāma rīcība un ne par velti. Jebkurš kūlas ugunsgrēks aiz sevis atstāj postāžu. Pat ja, piešķiļot uguni sausajai zālei, domājam, ka varam to nokontrolēt ļoti bieži pierādās, ka tā nav. Atliek vien paskatīties uzticamus ziņu portālus (kas gan ir pavisam cits raksts), lai redzētu, ka gadā ir vairāki desmiti mājāsaimniecību, kas nodeg tieši no kūlas dedzināšanas – 2014. gadā tās bija vese-

las 88, un es domāju, ka neviens nevēlas riskēt ar šo stihiju. Nepareiza vēja pūsma, neparedzēts liesmu izplatīšanās ātrums – šajā vienādojumā ir pārāk daudz nezināmo, lai to varētu aprēķināt un novaldīt. Pat ja tuvumā nav redzamu ēku, tas nenozīmē, ka riska nav – regulāri šie ugunsgrēki sasniedz milzīgus apmērus – pat 30 ha lielu platību padarot par pelnu lauku. Nereti gadās tā, ka šīm traģēdijām ir arī cilvēku upuri. Nav nekādu attaisnojumu šādai rīcībai. Uzskats, ka pēc kūlas dedzināšanas zeme kļūst auglīgāka, ir zinātniski apgāzts. Kūlas dedzināšana samazina sugu daudzveidību un tā vienkāršojošas. Rezultātā izžūd retās vai tikai dabiskiem zālājiem raksturīgās sugas. Kūlas dedzināšanas dēļ samazinās to daudzveidība.

Pieliekot uguni pie pērnā gada zāles,

par kuru jau vajadzēja parūpēties rudenī, lai izvairītos no grūtībām, mēs nolemjam nāvei arī daudz dzīvo radību. Cilvēkam ir dota dāvana – veselais saprāts, taču tā dēļ mēs nevaram sevi nostādīt augstāk par pārējiem organismiem, mēs varam tos pasargāt, rūpēties par tiem. Mēs dzīvojam pie Lubāna ezera – pērles ne tikai Latvijas teritorijā, bet visā Baltijā – putnu daudzveidība šeit ir neizmērojama un tieši pavasaris ir laiks, kad tikko atgriezušies putni ir izveidojušas ligzdas uz zemes, sadējuši olas. Daži dzīvnieki varbūt vēl ir mazaktīvi no ziemas miega un no uguns sienas aizbēgt nevar.

Ikvienam, kas gūst prieku no šīs vienkārši bēdīgās rīcības, es vēlētos pajautāt – kur ir jūsu veselais saprāts? Jo izskatās, ka tāda diemžēl nav. Aizdedzināt plāvu, lai pierādītu, ka to var izdarīt, spēj ikviens, bet parādām, kurš var, tā vietā lai kaut ko iznīcinātu, radīt.

Mēs mācām maziem bērniem nespēlēt ar uguni, tad kāpēc gan to darām mēs

Ralfs Bormanis

2020. gada aprīlis

Kabata

Februāra 2.puse—aprīļa 1.puse /2020(30)

Sveiks, lasītāj!

Ir klāt aprīlis-sulu mēnesis, bet šogad tāds savāds un neparasts. Pavasara gaidīšanas un baudīšanas prieku nomāc infekcijas slimības uzliesmojums gan mūsu valstī, gan pasaulē.

13.un piektdiena, bija datums un diena, kad visā valstī sākas attālināts mācību process. Attālinātā mācīšanās ir jauns izaicinājums visiem - bērniem, vecākiem un skolotājiem. Mācīties attālināti ir ļoti grūti un nogurdinoši. Labprāt atgrieztos skolā. Skolā ir jautrāk, satiekam draugus, labāk izprotam tēmas, bet daudzi gan tā nemaz nedomā. Par to lasiet rubrikā "Parunāsim par..."

Februāra beigās un marta pirmo daļu pavadījām nopietni mācoties, gatavojoties olimpiādēm un konkursiem, piedaloties tajos. Plānojam kļu par pasākumus, gatavojamies projektu nedēļai, bet vai mums to šajā mācību gadā izdosies realizēt? Vai izpaliks arī ikgadējā Popiela? Laiks rādīs!

Ticēsim, ka savstarpēji sadarbojoties un atbildīgi veicot uzdoto, veiksmīgi īstenošim attālināto mācīšanos un mācības vasarā mums izpaliks.

Sintija Šķele

Cienījamie, vecāki, skolēni, skolotāji!

Ārkārtas situācijas laikā valstī visās mācību iestādēs mācību process notiek attālināti. Mācības attālināti, mums visiem ir nebijusi un neparasta situācija. Tas ir izaicinājums komandas darbam, savstarpējai sapratnei, komunikācijai, sadarbībai, savstarpējai palīdzībai. Strādājot komandā, esot atbildīgiem par veicamo uzdevumu un pienākumu, domājot labas domas, uzmundrinot un, atbalstot viens otru, mēs nonāksim pie pozitīva sasniegtā rezultāta.

Tehnoloģijas ir strauji pārņēmušas mūsu ikdienu. Ar tehnoloģijām strādājam gan mācību darbā, gan ikdienā personīgajā dzīvē. Šobrīd ir tas brīdis, kad varam parādīt savas prasmes un spējas ikdienā, mācoties attālināti. Gribu uzsvērt, **neizmirsim mācību grāmatas**, jo tieši tur mēs varam gūt pilnīgu informāciju par apgūstamo mācību vielu, atvēlam laiku rakstu darbiem. Brīvajos brīžos lasām grāmatas, spēlējam spēles ģimenes lokā, veltam laiku sarunām ar ģimenes locekļiem, iztaujājam vecāka gada gājuma cilvēkus ģimenēs. Paaudžu sadarbības rezultātā, varam gūt jaunas atziņas un papildināt savu dzīves pieredzi.

Šajā grūtajā, mums nebijušajā situācijā atbalstīsim viens otru, neuztrauksimies, ja kaut kas neveicās, nepadosimies panikai. Kopīgi meklēsim risinājumus, priesīsimies par gūto jauno pieredzi.

Ieteikumi vecākiem:

- 1.Nodrošiniet mācību vietu savam bērnam. Nodrošiniet iespēju piekļūt datoram, telefonam vai planšetei. Ja ģimenē vairāki skolēni, izstrādājiet stratēģiju darba kārtībai dienas garumā. Sabalansējiet mācību un atpūtas brīžus;
- 2.Konrtolējiet vai jūsu bērns mācību laikā atrodas mājās;
3. Ja nav iespēja strādāt ar tehnoloģijām, tad ziņojiet klases audzinātājam, direktorei. Katra situācija tiks izskatīta individuāli, vienosimies kā saņemam veicamos darbus un uzdevumus;
4. Ja esat piemirsis e klases paroli (tai skaitā arī jūsu bērns), lūdzu ziņojiet e klases administratoram I.Strodei, piekļuves tiks atjaunotas;
- 5.Informējiet klases audzinātāju, ja bērns nevar piedalīties attālinātā mācību procesā(slimis, citi iemesli);
6. Kopīgi ar bērnu pārskatīt mācību līdzekļus, nepieciešamības gadījumā ierasties skolā un paņemt, dežurants par šo situāciju ir informēts, skolā var nokļūt katru darba dienu no 9 :00-16 :00, esot pie skolas durvīm, zvaniet un jūs ielaidīs.(pirmajā stāvā skolotāji ir salikuši daudz grāmatu, kļu utt.)
7. Zvaniet neskaidrību gadījumā klases audzinātājam, priekšmeta skolotājam, direktorei.

Ieteikumi skolotājiem:

- 1.Plānot attālināto mācību procesu atbilstoši skolā izstrādātajiem metodiskajiem norādījumiem, pieņemtajiem lēmumiem 17.03.2020. MP sēdē;
2. Sekot līdz skolēnu paveiktajam, individuāli konsultēt, iegūt atgriezenisko saiti;
3. Sadarboties ar klases audzinātāju, skolas vadību, ja skolēns nepiedalās mācību procesā.
4. Plānojot uzdevumus, mācību priekšmetu skolotājiem savstarpēji sadarboties, ievērot katra skolēna individuālās īpatnības, sabalansēt uzdevumus un to apjomu.
- 5.Iespēju robežās dažādot mācību darbu attālināti.
6. Nepieciešamības gadījumā sazināties gan ar skolēniem, gan ar vecākiem un skaidrot neskaidros jautājumus.

Ieteikumi skolēniem:

Katru dienu no 9 :00 vari iepazīties ar dienas uzdevumiem. Iekārto darba vietu, veic uzdoto, iesniedz atbildes prasītajā laikā un formā, plāno laiku mācībām un atpūtas brīžiem;

Regulāri seko uzdevumiem, ja skolotājs organizēs tiešsaistes aktivitātes, savu iespēju robežās piedalies tajās;

Izmanto iespēju un sazinies ar skolotājiem, lai konsultētos par uzdevumiem un neskaidriem jautājumiem;

Informē klases audzinātāju vai priekšmeta skolotāju, ja kādu iemeslu dēļ nevari veikt uzdevumu.

ESI ATBILDĪGS! ESI ZINĪKS, KA VASARU GRIBI PAVADĪT ĀRĀ!

VĒL VIENAM MUMS VISIEM, LAI IZDODAS TIKT KĻA AR ŠO JAUNO, VĒL NEBIJUŠO SITUĀCIJU!

Paldies vecākiem par aktīvu iesaistīšanos mācību darbā, skolēniem par atdevi un ieinteresētību, skolotājiem par profesionalitāti un atbildību.

Skolas direktore D.Rubene.

Dubultslodze mazajiem?!

Ne tik sen, septembrī, pirmsskolas bērni sāka iepazīt izglītību, kas ir balstīta uz kompetencēm un tagad pavasarī vēl viens jaunums-attālinātās mācības. Vai tas ir sarežģītāk? Ja mēs strādājam ar ideju-Bērns ir pētnieks un darītājs, tad šis ir īstais brīdis to izmantot un realizēt praksē, ārpus pirmsskolas telpām, ja vien vecāki atceļas galveno nosacījumu- ļauj bērnam darboties pašam, nesakiet, nedariet priekšā!

"Cālēnu" un "Saulsazāķēnu" pedagogi arī nodrošina mazos audzēkņus ar attālināto mācību

- izveido regulāras saziņas iespējas ar vecākiem: e-pasts, whatsapp grupa, E klase,
- sagatavo ieteikumus vecākiem, kā organizēt laiku mācībām mājās,
- sagatavo nedēļas plānu ar ieteicamiem uzdevumiem / rotaļdarbībām, kopīgas darbošanās iespējām, kurus bērni kopā ar vecākiem var pildīt tad, kad viņiem ir laiks,
- sagatavo nepieciešamo materiālu sarakstu no jau mājās esošajiem, saites uz video, attēliem.

Ieteikumi vecākiem attālinātās mācības laikā!

Ņem vērā savas bērna spējas! Pārrunājiet (pirms pedagoga izvirzītā uzdevuma)jau zināmo, pazīstamo! Uzdodiet bērnam atvērtā tipa jautājumus! Ļaujiet bērnam darboties pašam, nesakiet priekšā! Esiet pacietīgi! Ļaujiet bērnam domāt! Radiet bērnam ieradumu vērot, plānot savu laiku, dienu! Šis laiks ir izaicinājuma pilns, bet katra šāda negaidīta situācija mums dot iespēju apgūt ko jaunu, paskatīties no cita skatpunkta.

Ieklausieties! Vērojiet! Sarunājaties!

Pirmsskolas metodiķe Baiba Smeltere

Kalpaka kauss 2020—komandu dalībnieki

Mēs lepojamies!

*18. februārī Degumnieku pamatskolā norisinājās "Kalpaka kauss – 2020". Mūsu skolu pārstāvēja divas komandas: 5.-6. klases un 7.-9. klases komanda. Piedalījāmies sešās disciplīnās: Drošība un pirmā palīdzība, Patriotiskā dziesma, Latvijas vēsture, Militārā stafete, Radošā darbnīca un erudīcijas spēle "RĪCŪ RAČŪ". Ieguvām godalgotas vietas - 5.-6. klases komanda ieguva 3.vietu Militārajā stafetē, 2. vietu Latvijas vēsturē un patriotiskās dziesmas konkursā, kā arī 3. vietu kopvērtējumā. 7.-9. klases komanda ieguva 3. vietu Patriotiskās dziesmas konkursā, 2. vietu Drošības un pirmās palīdzības pārbaudē, kā arī 3. vietu kopvērtējumā.

*Skolēnu skatuves runas konkursā Madonā piedalījās Marta Veisa (sk. I.Strode) un Sintija Šķēle (sk. D.Koļesņikova). Abas meitenes ieguva 1.pakāpes diplomus un tika izvirzītas uz reģionālo runas konkursu Cēsīs, kur ieguva 2.pakāpes diplomus.

*Madonā notika vizuālās un vizuāli plastiskās mākslas konkurss –skate "Gadalaiki rotā". Mūsu skolas mākslinieku komanda : Samanta Baltā, Denīze Bormane, Rēzija Bormane, Līga Pommere, Džesika Zepa un Samanta Ūbelīte kopā ar skolotāju Unu Salmani guva iespēju piedalīties otrajā kārtā.

*Puišu ansamblis ar savu repertuāru priecēja apmeklētājus Multifunkcionālajā centrā "13.km"

Informāciju apkopojā Elīna Aleksa Ločmele

Marta un Sintija

Rubrika „Parunāsim par” ...turpinās..

Kādas ir Tavas domas par attālinātu mācību procesu?

LĪVA PEKA: Man īsti nepatīk attālināta mācīšanās, jo grūtāk daudz ko iemācīties, labāk ir tad, kad skolotāja vielu izstāsta.

KEITA KRUGLOVA: Man nepatīk mācīties attālināti, jo īsti nebiju pieradusi strādāt tikai ar sevi, bet ar šī brīža situāciju esmu spiesta sākt kļūt patstāvīgāka. Dažos priekšmetos ir grūti, jo vajag skolotāja atbalstu. Brīžiem šķiet, ka ir ļoti daudz uzdevumu, ar kuriem grūti tikt galā. Patīk, ka var ņemt pauzi cik ilgi gribās. Un es esmu pārliecināta, ka nekad nevēlos mācīties tālmācībā.

JURITA RADZIŅA: Man patīk mācīties attālināti, jo pauzes starp mācīšanos var ņemt cik ilgi vēlos. Nepatīk, ka dažos priekšmetos ir vairāk uzdots nekā mācību stundās pildām. Nepatīk, ka nevar satikt klases biedrus.

ELĪNA LOČMELE: Man patīk mācīties attālināti, bet man nepatīk tas, ka uzdevumu ir nedaudz vairāk nekā paspētu izdarīt stundās. Nepatīk tas, ka nevaram satikties ar skolas biedriem.

SANTA RADZIŅA: Man patīk attālinātās mācības.

SINTIJA ŠĶĒLE: Man nepatīk attālināta mācīšanās, jo grūtāk saprast jaunās tēmas, ko mums uzdod. Skolā ir labāk, jo var satikt draugus un vieglāk iemācīties jauno vielu.

ILJA VOROPANOVS: Man patīk mācīties mājās, jo var ilgāk pagulēt un staigāt mājas drēbēs.

TOMS ŠĶĒLS: Patīk, ka var mācīties nestrādājoties un atpūsties jebkurā brīdī, bet pietrūkst draugu.

SK. LĪGA GRĀVERE: Attālinātās mācības.... Tādu scenāriju mēs savā dzīvē pat sapņos nesapņojām. Momentā dzīve mūs, visā pasaulē, izmeta no komforta zonas. Momentā, katram no mums bija tūkstos jautājumi - kas? kur? kāpēc? tiešām? Mums visiem jānomierinās un mierīgi jāieņem jaunās aprises -, ko darīsim? kā darīsim? kurp dosimies? Bet tam vajadzīga savstarpēja komunikācija. No visām pusēm. Komunikācija ir pat vitāli nepieciešama, jo izteikti mainās mūsu lomas dzīvē. Skolotājs kļūst par izteiktu IT speciālistu, vecāks par skolotāju, bērns par patstāvīgu cilvēku. Un tam bija jānotiek 2-7dienām. Tādēļ attālināti komunikēsim viens ar otru, izsakot savas domas, emocijas, ieteikumus, redzējumus. Būsim iecietīgi.

SKOLOTĀJA PĀRDOMAS... Rīts, telefons, dators, mācību darba plānojums, darbu labojumi foto formātā, atkal telefons, dators, atbildes, nevienam neaizmirst, visiem atbildēt, izskaidrot... Kas notiek ar savu bērnu?... Ar viņam jāsniedz atbalsts... Atvelc elpu, kaut ko uzkod ar telefonu rokā un datoru priekšā, savējais, ai, viņš tiek pats galā, jā neslikti, no 9: 00 līdz 14: 00, viņš savu darba dienu beidzis..., jā sagatavo ēst.... Telefons, foto labojumi, plāns nākamajai dienai... Un jau pāri pusnaktij. Rit otrā nedēļa un Tu sasprigsti, kad noskan telefons. Šobrīd mums visiem ir grūti un nepierasti, nu jau es teiktu, sākam pierast. Skolotāja darbs desmitkārtīgi, skolēniem..., ja stundā varēja izšmakt, kaut ko neizdarīt vai izlikties, ka esi izdarījis, tad tagad ir jāatbild uz visiem jautājumiem, jāatrisina visi piemēri un uzdevumi un tad jau liekas, ka tas ir par daudz. Vecākiem... lielais ikdienas skrējieni ir beidzies. Apstājies, ieklausies, redzi, palīdzi, šoreiz varbūt vairāk kā ir Tavos spēkos.

Degumnieku pamatskolai "eTwinning skolas" statuss

eTwinning Eiropas skolu sadarbības tīkls 2018.gadā uzsāka iniciatīvu – skolas, kurās darbojas aktīva skolotāju komanda, kas īsteno projektus un papildus skolā veicina digitālo prātību un interneta drošību, varēja pieteikties "eTwinning Skola" statusam.

Šogad, trešajā iniciatīvas gadā "eTwinning Skola" statusu pēc rūpīgas atlases uz diviem gadiem saņēma 25 Latvijas vispārējās, profesionālās un interešu izglītības iestādes (dažas saņem atkārtoti, citas – pirmo reizi).

Lai kļūtu par "eTwinning Skolu", vērtē skolotāju aktivitātes ne tikai eTwinning projektos un pašā kopienā, bet arī skolas sagatavotību interneta drošības jautājumos, digitālās prātības veicināšanā, kā pedagogu profesionālo pilnveidi attiecīgajās jomās un skolotāju sadarbību. 2018.gadā statusu piešķīra 24 skolām, 2019. gadā – 10, bet šogad – 25. Šobrīd pavisam 35 iestādēm ir "eTwinning Skola" statuss. Skolām statuss tiek piešķirts uz 2 gadiem. Visas skolas augstā saņems "eTwinning Skola" plāksnes, kas apliecina skolas izcilos rezultātus iepriekš minētajās jomās.

Mūsu skolu līdz šādam sasniegumam aizveda skolotājas Ināra Kiukucāne un Ineta Strode, kuras rosināja bērnu darboties starptautiskajos eTwinning projektos, mācīja komunicēt ar citu valstu skolēniem, palīdzēja veikt sadraudzības valstu sagatavotos uzdevumus un kopā ar bērniem veidoja savus darbus, ko sūtīja draugiem uz ārzemēm. Jauni projekti jau atkal turpinās!

Informāciju apkopojā
Ineta Strode

Vienmēr esmu zinājis, ka mana vieta ir šeit

Domāju, ka **Ervīnu Spridzānu** pazīst daudzi pagasta iedzīvotāji, īpaši sportam un volejbolam pietuvinātie. Ervīns ir ne tikai strādīgs, bet arī sporta entuziasts jau no bērnības un, nenoliedzami, ļoti labs aktieris. Reiz viņš man teica, ka labāk izvēlas komunicēt un satikties ar pozitīviem cilvēkiem, ne īdētājiem, lai pašam nepielīp. Tā kā šajā laikā mums ļoti nepieciešamas pozitīvas domas un stāsti, uzaicināju uz interviju Ervīnu.

Pastāsti par savām skolas gaitām!

Nu, protams, ka mana pirmā skola bija Degumnieku pamatskola. Šeit arī sāku no sirds pievērsties volejbolam. Mums bija ļoti laba kompānija, ar kuru kopā spēlēt un vienam ar otru sacensties. Visi mani tā laika skolas biedri, ar kuriem tik dedzīgi spēlējām, vairāk vai mazāk savu nākotni ir saistījuši ar sportu – Dairita Pulkstene, Nauris Pulkstenis, Mārtiņš Broks, Rolands Pauliņš. Sporta zāle bija mūsu dzīve, skolā nebija centīgs skolēns, bet vienmēr cēlos no rīta agrāk, lai izpildītu matemātikas uzdevumus, jo audzinātāja pasniedza šo priekšmetu un zināju, ka bez šī mājas darba labi nebūs. Gandrīz līdz pamatskolas pēdējā gada beigām īsti nezināju, ar ko saistīšu savu nākotni, gribēju iet uz profesionālo skolu, lai uzreiz var iegūt profesiju. Tā mani „uzrunāja” Ogres meža tehnikums, jo piesaistīja, ka tur bez mācībām var iet medībās. Pēc Degumnieku skolas absolvēšanas devos uz Ogrī, un tā arī sākās mana patstāvīgā dzīve. Atminos, ka tai laikā uz skolu iztikai man deva nedēļā septiņus latus, kas nozīmēja aptuveni 1 eiro dienā. Kopmītnēs ar biedriem spēlējām acīti un vienā reizē vinnēju 64 latus. Nu tā bija tāda, kā tautā saka „cūcene”. Trakākais, ka arī tam puisim, kas zaudēja to naudu, budžets bija tikpat liels kā man. Protams, ka uzreiz visu naudu nevarēja atdot, bet kārsu parāds – goda lieta. Līdzināja puisis pa mazam – gan naudā, gan pārtikā. Goda vārds – neesmu nekāds azartspēļu spēlmanis, bet toreiz par kārtis iegūto naudu nopirku mūzikas centru.

Kur tavs ceļš veda pēc tam?

Pēc Ogres tehnikuma absolvēšanas dzīvē šķita, ka viss tā gludi sakārtojas. Sāku strādāt Klānu mežniecībā par mežsargu. Man bija iedota apgaita Ošupes pagasta. Iestājos Jelgavas Latvijas Lauksaimniecības universitātē meža fakultātē, pusi mācību maksas maksāja darba vieta. Bet tad pēkšņi mani sāka meklēt rekrutēšanas centrs. Biju apmulsis, teicu, ka lai paņem kādu

Zviedrijā.

„Varbūt vēlies dienēt uz jūras?” Tas gan mani uzrunāja, piekritu un devos vienā no pēdējiem obligāta dienesta iesaukumiem valstī.

Tā nu es nokļuvu uz kuģa „Virsaitis”, sākumā bija apmācības uz sauszemes. Goda vārds, šeit es tiešām mācījos, pie tam cītīgi. Mācījāties morzas ābeci, kuru zinu vēl šodien. Tāpat tikām trenēti un apmācīti darbam uz kuģa. Pirmais brauciens ar kuģi mums bija uz Zviedriju, vedām ūdenslīdzējus. Es neteiktu, ka man bija jūras slimība, galva mazliet reiba. Bet lielākā daļa puisi mocījās ar šo slimību. Atminos, ka toreiz mums jautāja, ko gribēs vakariņās, izvēlējamies riktīgi latvisku ēdienu – ceptus kartupeļus ar olām, bet ēdāji no apmēram 50 cilvēkiem kuģa apkalpes bijām pieci. Lielākajai daļai jūras slimība pārgāja, bet bija daži puisi, kam tā nebeidzās. Uz jūras pavadījām deviņus mēnešus ar nelieliem apstāšanās brīžiem

Dienestā.

dažādās valstīs.

Apceļotas tika tiešām daudzās valstis. Nokļuvām arī par godu Anglijas gadadienai NATO rīkotajās sporta spēlēs, kad kras-tā pietauvojās ļoti daudz citu valstu kuģi. Daži bija tik lieli, ka šķita, ja viņi atvērtu aizmuguri, mēs ar savu „Virsaiti” iepeldētu kā lielā vaļa vēderā. Blakus mūsu kuģim pēkšņi iznira zemūdene, atvērs lūka, un no tās izkāpa ap 50 cilvēku. Flotes iespējas patiešām ir visai plašas. Sporta spēlēs ieguvu

pat kausu, mājām sveicienus arī Anglijas karalienei, kad viņa lidoja pāri helikopterā. Vēl kuriozs, – šeit satikām arī tādas tautas kā, piemēram, omāņi, pie kura kuģa bija pieenkurojies mūsējais. Mums uz klāja bija divas sievietes: leitnante un kadete ar blondiem matiem. Gaišajai dāmai omāņi

Kopā ar savu kuģi „Virsaitis”.

citu, jo man ir darbs, augstskola. Viņi man solīja, ka darba vietu saglabās un augstskolā varu paņemt akadēmisko gadu. Vēl turējos pretī un teicu, ka negribu bezjēdzīgi spēlēt kariņu. Ādažos, laikā to kariņa spēlēšanu biju pieminējis vairākas reizes, un komandieris man uzreiz piedāvāja:

sāka pievērst pārspīlēti lielu uzmanību, nesa ziedus, šokolādes, stāstīja, cik viņiem mājās kamieļu. Sākumā meitene pat aprunājās ar viņiem, bet kad sākās runas, ka vakarā nāks viņai pakaļ, tad gan kadete, gan mēs sapratām, ka pastāv reāli draudi, ka viņu var nolaupīt, tādēļ sievietē steidzīgi ieslēdzās kaijītē un no tās vairs neiznāca.

Uz kuģa biju stūres puika. Mums bija sadalītas dežūras kas ilga četras stundas. Šajā laikā bija jānostāv kājās ar 100 procentu uzmanības ar skatu uz monitoru, lai kuģis varētu virzīties pa kuģu ceļu. Vienu reizi gadījās, ka, kājās stāvot, aizmigu, nezina, cik ilgi biju pagulējis, ne vairāk kā piecas minūtes, bet, paskatoties monitorā redzu, ka jau esmu novirzījies no kursa, ātri griezu stūri, lai kuģis turpinātu vēlamo ceļu. Bija puikas, kuriem arī pie stūres bija slikti, jo mocījās ar jūras slimību, bet tās četras stundas no dežūres aiziet nevar, – tiem „nabagiem” bija turziņas līdz, ja nu kas...

Vēl gadījums – peldam gar Vācijas krastiem, kurš kuģim ir labajā pusē. Vīrsniece dod man pavēli: „Pieci grādi pa labi!” Mums pieņemts, ka saņemto komandu atkārtojam. Es pretī, bet jautājuma formā: „Pieci grādi pa labi?” Viņa vēlreiz: „Pieci grādi pa labi!” Saprotu taču, ja griezišus pa labi, ietriekšos krastā, tādēļ pārjautāju viņai vēlreiz. Bet šoreiz man atbild kapteinis: „Pieci grādi pa kreisi!” Gadās visādi, esam jau tikai cilvēki.

Ko darīji pēc atgriešanās no armijas, vai palikt uz kuģa nebija vilinājums?

Protams, ka bija vilinājums palikt uz kuģa, man arī to piedāvāja. Ilgi, vai nedēļu apsvēru visus par un pret un rezultātā nosliecos par labu ģimenei un savai dzimtajai vietai. Nokāpjot no kuģa, bija iekrājusies arī alga, kas bija gana pieklājīga. Varēju iegādāties mašīnu, paremontēt dzīvokli. Sāku dzīvi šeit. Domāju jau arī, ka varēšu strādāt mežniecībā, kā iesāku, bet izrādās, ka mana apgaita bija sadalīta, un tāda štata vairs nebija, man piedāvāja darbu Varakļānos, bet tas nozīmēja „sēdēt pie papīriem”. Tāds darbs nav mans aicinājums un atteicos.

Toreiz vienam otram draugam pastāstīju par savu dienestu, par to, ka uz kuģa apguvām glābšanas iemaņas, ugunsdzēsības pamatus, lai nepieciešamības gadījumā varam novērst kuģi sūci, apdzēst ugunsgrēku vai glābt kolēģus. Tā šī ziņa sasniedza Arni Balto, kas uzaicināja mani nākt uz VUGD Lubānas posteni. Mani paņēma bez veselības un fiziskajiem testiem, jo tikko biju no armijas.

Biji glābējs un ugunsdzēsējs, kas pašam spilgtāk palicis prātā no piedzīvotā?

Spilgti atmiņā palicis ugunsgrēks,

kad dega policijas iecirknis Lubānā, tagad tur atjaunotajā ēkā atrodas Lubānas tūrisma un kultūrvēsturiskā mantojuma centrs. Bet toreiz ugunsgrēks sākās naktī. Glābējiem reglamentā nav rakstīts, ka visu nakti jābūt nomodā un pa logu jāvēro, kur kas deg vai notiek. Lai arī ēka atradās kaimiņos ugunsdzēsējiem, to nemanījām, paziņoja tālbraucējs šoferis, kas brauca cauri Lubānai. Dzēsām ilgi, laužām vaļā durvis, jo lielākā daļa bija aizslēgtas. Prātā palicis, ka copes lietu veikalā, kur atklāta liesma nemaz nebija skārusi, visi gumijnieki, gumijas ziviņas bija izkusušas. Vienīgais prieks, ka necieta cilvēku dzīvības.

Ekstrēma glābšana bija Rīgā, kad dega kāda privātmāja. Pirmkārt, dzēsām 32 grādu salā, šļūtenes bija sasalušas, ka nevarējām normāli salocīt, lai saliktu atpakaļ mašīnā. Otrkārt, bija ziņas, ka mājā atradies vīrietis, tad mēs to nodzēsto drupu kaudzi rakām un pārmeklējam, kamēr arī atradām bojāgājušo un suni.

Bet vissmagākais izsaukums bija uz kādu avāriju, ko vēl ilgi pēc tam atcerējos un pārdomāju. Tur sievietē trieciena rezultātā bija lauzusi sprandu, un mēs viņu izvilcām no auto. Skumīgi, ka pasaulē notiek arī tādas lietas, bet tā ir dzīve.

Ir bijuši arī kuriozi, kad esam izsaukti uz Lubāna ezeru meklēt zvejniekus, kas nav atgriezušies krastā. Mēs ar laivām, ar mašīnu braucām, meklējam – nekā. Uz nāc naktis, un mums atļauj doties mājās, jo darbs vairs nav produktīvs. Otrā dienā zvejnieks atrodas pats, izrādās – ezerā saticis draugus, izbrauc krastā citur un dodas lietot alkoholu, bet vīrietis, kurš sarunāts, lai brauc pakaļ noteiktā laikā, gaida krastā, uztraucas un sauc glābējus.

Pēc tam strādāji ārzemēs?

Braucu uz Zviedriju stādīt eglītes. Tur jutu, ka varu nopelnīt, un bija azarts censties vairāk izdarīt. Sanāca, ka trijos mēnešos nopelnīju to pašu, ko gada laikā VUGD. Sajutu citu naudas vērtību, ka var dzīvot savādāk, nevis no algas līdz algai. Tepat Latvijā neveiksmīgi satraumēju roku, baidījies, ka nevarēšu pilnvērtīgi strādāt Zviedrijā, vienu gadu izlaidu. Bet kopumā tur esmu bijis piecus gadus.

Esmu pabijis arī Īrijā – okeānā uz kuģīša ķērām krabjus. Piekritu šādam izaicinājumam ne tik daudz naudas dēļ, cik okeāna dēļ. Kuģītis gan bija ļoti maziņš, kad gadījās liels vilnis, viss klājs bija ūdenī, praktiski kuģis jau gandrīz zem ūdens. Tajā brīdī mazliet bailes pārņēma, paskatījos uz kapteini un redzēju viņa sejā mieru, tas arī mani nomierināja, un krastā atgriezāties sveiki un veseli. Darbs šeit bija ļoti smags un aukstumā, nekāda „medus maize”. Ķērām gan krabjus, gan lobsterus. No pēdējiem vajadzēja uzmanīties, jo tie mierīgi cilvēkam varēja nokost pirkstu. Viņi tiklos nāca retāk un grūtāk bija ķera-

mi, līdz ar to tirgū tie bija arī dārgāki.

Šeit esot, es arī uzzināju, kas ir jūras pagiras. Reiz uz zvejas kuģa pavadījām negulējuši 34 stundas, atgriežoties krastā un paguļot, bija tāda sajūta, it kā būtu lietojis alkoholu. Okeānā iekšā no krasta braucām apmēram 100 kilometrus.

Kāda ir tava pašreizējā nodarbošanās?

Vienmēr esmu zinājis, ka mana vieta ir šeit, esmu šī pagasta patriots. Pēc braukšanas peļņā uz ārzemēm man piedāvāju darbu tepat un es labprāt piekritu. Tagad strādāju kā mērnieks. Braukāt sanāk pa Latgali, Vidzemi. Reizēm strādājam pilnīgi Dieva aizmirstās vietās un esmu gan vilkus, gan lāčus redzējis. Nesen redzēju arī lūsi.

Bail nav?

Nav gan, tie tak meža dzīvnieki, tās ir viņu mājas.

Vai tevi uztrauc esošā situācija valstī un viruss kas plosās visā pasaulē?

Nē, jo latvieši ir stipra tauta. Protams, upuri jau būs, bet salīdzinājumā ar citām valstīm mums būs vieglāk. Visā pasaulē latvieši kotējas kā strādīgi, stipri un gudri ļaudis. Arī Zviedrijā, sākot eglīšu stādīšanas biznesu, firmas īpašnieki paņēma strādniekus no dažādām valstīm – Vācija, Francija, Itālija, Polija, Latvija u.c. Gala rezultātā strādāt palika tikai latvieši un poļi. Ticu, ka mēs tiksim galā ar jebko.

Vēl pastāsti par saviem hobijiem?

Volejbols ir mana aizraušanās jau no skolas laikiem, kad pēc stundām gājām uz sporta zāli. Ap pieciem zāli nāca mazgāt, tad skrēju uz mājām Jaundegumniekos, lai izdarītu savus darbus. Man jau no mazām dienām mājās bija pienākumi, piemēram, bija katru dienu govīm jāsanes ūdens. Vasarās ravēju arī dārzu, un vecāki man par vienu vagu maksāja 20 santīmus, tad pirmo reizi sapratu, ka ar darbu var nopelnīt.

Ak, Dievs, cik traki bija visu sabīdīt tā, lai varu spēlēt volejbolu. Tad nu līdz septiņiem darbus ātri padarīju un ātrā solī uz Degumniekiem, jo tad zāle bija izžuvusi, varējām spēlēt. Ar mums kopā spēlēja un arī trenēja Haralds Logins un Ināra Logina. Tā mēs tur spēlējām līdz vienpadsmitiem vakarā. Reiz mačs ievilkās līdz diviem naktī, tā bija interesanta spēle, mēs ar Rolandu Pauliņu divatā spēlējām pret pārējiem un nemaz negrasījāmies zaudēt. Tad gan direktore veikli izgāja no situācijas, atnesa mums končās un lūdza iet mājās, jo otrā dienā taču bija skola.

Arī teātrī nonācu volejbola dēļ. Toreiz nebija kas amatierteātrī spēlēt kurlo Jāni izrādē „Īsa pamācība mīlēšanā”, skolas direktore I. Logina mani uzrunāja, lai nāku spēlēt. Sākumā diez ko negribēju, bet tad „piedraudēja”, ka nelaidīs sporta zālē pa vakariem. Kas tik netika darīts, lai tiktu sporta zālē. Esam arī gājuši pie Skaidrītes

loga klauvēt un lūguši, lai ielaiž. Bet tas nebija tik vienkārši, jo pie loga tikt varēja pa mazu maliņu, tādēļ, ka Skaidrītei bija nikns suns. Lozējām, kurš ies klauvēt. Paldies Dievam, viss beidzās laimīgi, un

Skaidrīte mūs parasti arī ielaida.

Paldies Ervīn, par tik daudzpusīgu un interesantu stāstījumu, lai katram no mums būtu tāda dedzība par savu sirdslietu, kāda tev ir uz volejbolu! Lai darba un

labu iespēju netrūkst tepat, mūsu dzimtenē, mūsu pagastā!

Dace Kalniņa

Foto no personīgā albūma

Par prieku sev, par prieku tev!

Nu tad beidzot!... Pavasaris ir pārkāpis pāri nebijušajai ziemei un sakārtojis visu pa savam prātam. Strazda svilpe, cīruļa trellis, pirmais sniegpulkstenītis un zilā vizbulīte – tas viss ir pavasaris!

Saimnieki apbraukā ziemāju laukus, liekas, būs laba raža, saimnieces kūti priecājas par raibiem teliņiem un pūkainiem jēriņiem. Viss notiek, kā jānotiek.

Starp citiem pavasara mirkliem esam mēs – sieviešu apvienība „Lavanda”, kura sarīkoja, nu jau trešo kopā būšanu pagasta vecākās paaudzes cilvēkiem. Šoreiz par

Uzstājas „Lavanda”.

Mūsu pagasta brīnišķīgie tenori!

godu Starptautiskajai sieviešu dienai. Agrāk jau šie svētki bija populāri. Paaicinājām skolotāju Inetu ar saviem „tenoriem”. Kas par balsīm puišiem! Mūs apciemoja arī pārvaldes vadītājs Aigars. Uzmanējot ciemiņus, viņš sacīja, ka priecājas par notiekošo centriņā un piebilda, ka vēl pietiek neapdzīvotu telpu vecajā kantorī.

nodarboties. Pēc nelielas uzrunas katra klātesošā dāma saņēma arī komplimentu un sarkanu nelķi. Prieks par apsveikumu, kurš bija neviltots. Tad Ināra kopā ar citām meitenēm iesaistīja ciemiņus dažādās nodarbēs, bija jautri un interesanti, malā sēdošo nebija. Atvadoties tika norunāts tikties atkal, tikai šoreiz brīvā dabā.

Radošais process dekupāžā.

Vajag tikai idejas un gribēšanu.

ras vadībā esam iemācījušas dažādas raksturdejas. Mums ļoti patīk tas, ko mēs darām un, acimredzot, tādēļ arī izdodas, un cilvēkiem „iet” pie sirds. Mūsu devīze „Dāvāsim prieku!”

Un nevajag nemaz tik daudz,

Pavisam nieku,

Lai mirdzošs mirklis nestu prieku!

Gaidām ciemos!

„Pasta” Ilze

Paldies!

Savā un citu dalībnieču vārdā gribu teikt paldies aktīvajām sieviešu apvienībām „Lavanda” meitenēm – Ilzei, Inārai, Ligitai, Maijai, Mārietei, Zīnai – par labo domu sapulcināt pagasta seniorus un viņiem organizēt patiesi brīnišķīgas atpūtas mirklus.

Novembrī bija pirmā tikšanās – iepazīšanās, atkalredzēšanās, sasmaidīšanās, saspēlēšanās. Decembrī jau sanācām drošākas, atrisītākas... Katrā reizē ir pa-

domāts par visu – laipna sagaidīšana, pavadišana, priekšnesumi, „ledus laušanas” uzdevumi, dziesmas. Tas notiek ļoti sirsnīgi un taktiski, neko neuzspiežot.

Ļoti krāšņi, bagātīgi un pārsteidzoši tika svinēti pavasara svētki (vairāk neizteikšos – piepulcējaties, skatieties, baudiet, saņemiet pozitīvas emocijas!)

Šajās nedaudzajās stundās laiks pāriet nemanot, te jūties gaidīts, mīlēts, apcubināts. Taču tas nevar izpausties pats no sevis, ir vajadzīgs ne tikai pamatīgs saga-

tavošanās darbs, bet arī liels sirds siltums. Tāds te jūtams!

Pagasta meitenes virs... nu – cienījamā vecumā un jaunākas, – atnāciet, būs patīkami (ievēroj, ka ir arī tāds „serviss” – atvešana un aizvešana!)

Vēlreiz paldies jums meitenes, ka esat izdomājušas un iekustinājušas seniorus pagastā! Pateicamies arī centriņa saimniecei Dacei par laipno uzņemšanu.

Anita Pauliņa

Īsa pamācība internetā

Ņemot vērā pasaulē notiekošo, atkal ir aktualizējies temats par internetu – drošību, orientēšanos un informācijas atrašanu tajā. Liekas, ka internets ir īsta „zelta bedre”, kur var atrast atbildi uz jebkuru jautājumu, par ko iedomāties, dažu sekunžu laikā, informācija „gāžas” tev virsū, piesaistot ar krāsainām reklāmām, intriģējošiem virsrakstiem. Taču, kā neapmaldīties šajā pasaulē?

Mēs tik daudz laika pavadām uzsverot drošību internetā, taču tas viss lielākoties ir tēmēts uz bērniem, tas ir svarīgi saprast kam var uzticēties, kam – nē. Taču, lai arī šai tēmai atvēlam daudz enerģijas, mēs bieži vien aizmirstam par vidējā vai vecākā gadagājuma cilvēkiem, kuriem šīs tehnoloģijas ir vēl neizprotamākas un, iespējams, pat bīstamas.

Šā gada korona vīrusa COVID-19 uzliesmojums lieliski parāda, cik daudz uzmanības ir jāvelta informācijas avotu novērtēšanai, informācijas filtrēšanai un sava viedokļa neatkarībai. Ļoti bieži gan dažādos sociālajos tīklos, gan, kā atsauci informācijai varam ieraudzīt ļoti nepārbaudītus, neuzticamus un nepareizus ziņu avotus. Viltus ziņas šādos laikos, kad cilvēki ir uztraukušies un varbūt apjukuši, izplatās daudz ātrāk, nekā uguns sausā zālē (tas gan ir pavisam jau cits raksts). Tiek izmantota cilvēku ievainojamība un naivums, lai iegūtu maksimāli daudz skatījumu, nospiešu „patīk”, „dalījumu”. Pati galvenā lieta, kas jāatceras atrodoties internetā, ir, ka jebkura mājaslapa, jebkurš ziņu vai izklaides portāls ir bizness. Viņi ir ieinteresēti nopelnīt pēc iespējas lielāku peļņu, ko viņi dara pārsvarā ar reklāmu palīdzību. Bēdīgākais faktors, kā mēs arī nonākam pie apspriestā temata, ir tas, ka ir daudz portālu, kas to dara negodīgā veidā – izplatot jau minētās viltus ziņas.

Lai no tām izvairītos ir svarīgi pievērst uzmanību vairākiem faktoriem. Pazīmes, kas varētu liecināt par informācijas nepa-

tiesību, avota neuzticamību ir:

- **Pārspīlēti virsraksti, ko mēdz dēvēt par „klikbaitu”, piemēram:** „Šokējoši! Jūs neticēsiet, ko šis pāris atklāja savā...”

„Pasargā savu ģimeni no šiem 10 kaitīg...”

„Pasaulē zināma modele cilvēkiem atklāj savu noslēpumu...”

„Ir atklātas brīnumzāles pret jebkuru kaiti – tās ir ikviena skapītī...”

„Izlasi, ja nevēlies, lai tavi bērni tiek pakļ...”

„Kaut kas tāds var notikt tikai Krievijā – neticēsiet...”

- **Pārmērīgs reklāmu daudzums mājaslapā**

Tas var signalizēt par informācijas nodošanas nogrūšanu otrajā plānā, kas ir pats svarīgākais jebkura ziņu portāla uzdevums. Īpaši bīstami ir bieži sastopamie „Vairāk uzzini šeit” vai „Lai turpinātu lasīt rakstu, zemāk nospied tālāk”- šie ir klasiskie piemēri āķim, uz kura uzspiežot, jūs ne tikai varat nonākt kāda reklāmdvēja mājaslapā, palielinot ienākumus ziņu portālam, bet arī ieviest savā mobilajā vai stacionārajā ierīcē datorvirusus, kas to var padarīt nelietojamu.

- **Rakstā ir pausts viena cilvēka/organizācijas viedoklis**

Ja viss raksts ir balstīts uz konkrētu, uzspiestu viedokli, tad tas nav neatkarīgs, uzticams ziņu avots – tiek mēģināts manipulēt ar lasītāja viedokli. Lai arī tas nenozīmē, ka sniegtā informācija nav pareiza, tas nav labs informācijas iegūšanas avots, jo jūs to iegūsiet stipri pozicionētu, iespējams, sagrozītu. Ir daudz pierādīti labu ziņu portālu, kur informāciju var iegūt bez kāda cilvēka viedokļa piesātinājuma, lai to varētu izveidot jūs pats.

Lai izvairītos no paslēptiem motīviem, nepatiesas informācijas:

- **Jānovērtē raksta autors, datums, ziņu portāls.**

Visizplatītākais starptautisko konfliktu veids mūsdienās ir informācijas karš. Tam esam pakļauti mēs visi, to pat neapzinoties. Propaganda ir viens no bīstamākajiem ieročiem, jo tas spēj mainīt cilvēka domāšanu. Informāciju par kādu karadarbību vai konfliktiem noteikti nevajag ievākt no portāliem, kas ir bāzēti šajās valstīs vai ir to atbalstīti, jo tie vienmēr būs sagrozīti, varbūt pārspīlēti.

- **Nepieturēties pie viena ziņu ieguves avota**

Lai iegūtu paplašinātas zināšanas un nodrošinātos pret pozicionēta viedokļa uztveršanas ir svarīgi regulāri mainīt ziņu portālus, laikrakstus, autorus. Tas nodrošinās informācijas dažādību un palīdzēs jums pašam atrast savu nostāju konkrētā jautājumā.

- **Jāpievērš uzmanība rakstu valodai**

Jebkādas konstantas vārdu, gramatikas kļūdas rāda par autora neprofessionalitāti, it īpaši, ja tas ir norādīts kā anonīms vai vispār nav atrodams. Tas, savukārt, uzreiz liecina par jau iepriekš minētām problēmām – neuzticamību avotam, vienpusēja viedokļa uzspiešanu, satura radīšanu vien peļņas nolūkiem.

Internets nav droša vieta – to lielākoties jau esam sapratuši. Taču daži neizprot to, cik gudras ir šīs briesmas, kas tur uzglūn aizsegā. Ja ikviens vēltu kaut nedaudz laika, lai izvērtu visus riskus, mēs visi dzīvotu daudz mierīgāku dzīvi, katrs ar pilnīgām zināšanām, brīvākām galvām no nepatiesajiem, pārspīlētajiem stāstiem un baumām. Mēs esam tauta, kas jau ir izgājusi cauri laikam, kas saistās ar cenzūru un sava viedokļa neesamību, kontrolētu informāciju, tāpēc ļoti ceru, ka no tā esam mācījušies un varam arī šajā informācijas laikmetā saglabāt savu stāju. Galvenais ir visu uztvert kritiski, padomājot arī ar galvu, jo daudz ko pa plauktiņiem saliek vienkārša loģika un būt atvērtiem – nedaudz izslēgt arī savu nolieģumu, naivumu un paskatīties uz lietām no vairākām pusēm.

Ralfs Bormanis

Par COVID-19

No 27. marta Madonā, Augu ielā 27 (ēkas pirmajā stāvā, iekšpagalmā), sāk darboties COVID-19 analīžu pieņemšanas punkts.

Punkta darbību nodrošina Centrālā Laboratorija, sadarbībā ar Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienestu (NMPD) un Madonas novada pašvaldību. Analīžu ņemšanas punkts darbosies **katru dienu no plkst. 10 līdz plkst. 16.**

Valsts apmaksātas analīzes tajā pieejamas tiem iedzīvotājiem, kuriem pēc atgriešanās no ārzemēm 14 dienu laikā sākusies paaugstināta temperatūra, klepus, rīkles iekaisums, apgrūtināta elpoša-

na, kā arī Slimību profilakses un kontroles centra (SPKC) epidemiologu noteiktajām kontaktpersonām, kuras atrodas karantīnā un kurām 14 dienu laikā ir parādījušies saslimšanas simptomi.

Lai pieteiktos valsts apmaksātajām analīzēm, jāzvana uz **8303**, kur tiks piefiksēti personas dati, un vēlāk „Centrālās laboratorijas” speciālisti telefoniski vienosies par analīžu nodošanas laiku.

Savukārt, piesakoties maksas analīzēm (80 eiro), jāzvana uz **20030006 vai 20033722**, lai vienotos par to nodošanas kārtību. Plašāku informāciju par to, kādos gadījumos pienākas bezmaksas analīzes, var iegūt, zvanot uz SPKC tālruni **8345**.

„Ierašanās analīžu ņemšanas punktā,

saskaņā ar Veselības ministrijas un NMPD prasībām, atļauta tikai ar personīgo auto! Cilvēkam ierodoties līdz jābūt personu apliecinošiem dokumentiem un vēlams arī savai pildspalvai. Analīžu pieņemšanas punktā strādās divi darbinieki – viens, cilvēkam atrodoties automašīnā, ņems uztriepes no mutes gļotādas un deguna dobuma, bet otrs reģistrēs testus,” – analīžu ņemšanas procedūru skaidro Edvīns Kazušs.

Jāuzsver, ka bez iepriekšējas pieteikšanās uz analīžu nodošanas punktiem doties nedrīkst! Lūdzam iedzīvotājus netraucēt analīžu pieņemšanas punkta darbību, kā arī nemeklēt analīžu pieņemšanas punktu Madonas bērnu un jauniešu centrā telpās. Tur tas neatrodas.